

сте стара, а азъ ви рекохъ петдесять годишенъ челѣкъ старъ не ся дума.

М. — (съ гневъ) Азъ ли съмъ петдесять годишна? азъ рекохъ ли ти чи съмъ стара?

Н. — Ма недейте ся гнѣви, азъ ви рекохъ, какъ и петдесять годишенъ человѣкъ старъ не ся дума.

М. — Ачи тѣй де кажи. Защо азъ юще не съмъ нито 38 год.

Н. — Може.

М. — Азъ, като умре майка ми, едвамъ бѣхъ 17 годишна.

Н. — Ами отъ тогива колко години има моля ви ся

М. Ж; сякакъ чи гледамъ сега майка си предъ мене, колко плакахъ тогива!

Н. — Ж, вѣрвамъ чи сте плакали, но азъ вы попытахъ, колко години има, какъ е умрела майка ви?

М. — Ей! тры пѣти ми припадна (баялдисахъ) отъ плачь.

Н. — Ами колко години има отъ тогива моля ви?

М. — Неможеха да ма укротятъ!

Н. — Ами имали отъ тогасъ 30 години?

М. — А а! тя умре много млада!

Н. — Азъ не вы пытамъ колко годишна умре майка ви, ами вы пытамъ отъ както ви припаднало тры пѣти отъ плачь, колко години има?

М. — Боже мой! каквы години? азъ сякамъ чи бѣше вчера.

Н. — Ж, вы може те да сякате чи е было и днесъ.

М. — Едвамъ да има 10 най много 15 години.

Н. — Двадесять и петъ.

М. — Не тѣй, а брате! 10—15.

Н. — Чи и азъ то думамъ я? 10 и 15 правятъ 25.

М. — (Смее ся и дума) пѣкъ ты, колко обичяшь на сякась да хоротувашъ.